

नाङ्गो खुकुरी

कारिणीप्रसाद कोइराला

विषयमा विचारै अगाडि बढे। दुबै साँचरहेका थिए, त्यो नाङ्गो खुकुरी लिन साह्रो पसलमा पुग्यो होला, साह्रै ग्राहकलाई जीरामरीच बेच्ने होला। त्यसले केहीबेर अगाडि सिपाहीसँग भागेको भगडालाई विर्सिएका हो। अर्को ग्राहकलाई उसाहसपूर्वक चामल नार्थे। उ अन्तःशोको होला 'आज त निकै विक्री भो। सधैं यतिकै विक्री भो भने खिच्यो साह्रैजति धनी हुन कतिबेर लाग्छ?' त्यसैवेला उ अगाडि नाङ्गो खुकुरी लिएको मानिसलाई उभिएका देखेर तर्सियो होला, उसले भान्ने प्रयत्न अवश्य गयो होला। तर भान्नुभन्दा पहिले नै दुबैजना हिँड्दा हिँड्दै दृष्यकम् रूके, दुबैले एकैपट्ट भए 'हेन पुलिसलाई खबर गर्नु पर्दछ।' अनि दुवै पुलिसअड्डातिर लागे।

पानको पसलमा दुईजना नवयुवकहरू नाङ्गो खुकुरी लिएर जाने मानिसलाई देखेर अंकित। एउटा कहिलेकाहीँ कविता बनाउने 'पद्यको र अलिक भाव्य थियो। उसले भने 'यो कसोति निर्दयी रहेछ, उसले यो प्रेमीको केवल हृदयको कदर गरिन्छ, निर्माही भएर चोट पुऱ्याउँछ।'

अर्को युवकले भयो 'यो सारत्र नन्याय हो। मानिसलाई मानिसले माने अंधकार छैन, यो हुन दिनु हुन्न। पान पसलले पान लगाउँदै अलिक लापरवाहीसाथ भन्यो 'कहाँ बजार, अचेलका आइमाई पनि त उस्तै हुन्छन् नि। एउटालाई जालोमा फसाएर अर्कोलाई फकाउने कोसिस गर्दछन्। त्यस्तालाई वस्ते गर्नुपर्छ, त्यस्ताले यस्तै भोग्नुपर्छ।'

"कहाँ आफ्नो स्वाम्यसिन् फसेको नाटोलाई पनि त काट्न हिँड्छो होइन?" दोश्रोचाहिँ युवकले भन्यो 'पक्का पान त्यही हो। लोभेमान्छे स्वाम्य मानिसलाई हत न पात काटिहाल्न सक्नेनन्।' दुवै विरा पान कविलाई दिएर अरु पान लगाउँदै पसलले भन्यो 'हाप्रो मुलुकमा जाऊ काटने चलन अस्तित्त्वम पनि त थियो नि। एतै फेनासाथ मानिसको मन कहाँ फेरिन्छ र।' कवि यो दृष्य देखेर मुल्लिएका थियो, उसको मगजमा नानाशोरी कुरा खेल्दै थियो, भन्यो 'फलमल्ल धारा लागेको बेला नाङ्गो खुकुरी नचाउँदै एउटा आकालाई काट्न तयारो र हाप्रो एतैचाहिँ बाला परेर खुबै बाएर जाओसा हेरिन्छोस्। यो कदापि हुन दिनु हुन्न, यसो स्वतन्त्रता दियो भने भाँलि तिनी हाँसीलाई काट्न हिँड्छन्।'

कविले सोच्यो 'यो प्रेमीको सुकुरामा मुटुमा कविले धोका दिएर दूको चोट दि होली।' कोही चोट खान सक्छ, कोही सक्नेनन्। कोही पानगुल्छ, कोही जिन्दगीभर रोएर बस्छ, कोही आत्महत्या गर्छ, कोही हत्या गरेर बदला लिन्छ। तेसो नजर खोलेर हेर्ने भने एनले या त सबैलाई दण्ड दिनुपर्ने या त कसैलाई पनि नदिनुपर्ने। तर हाप्रो एतै गलतलाई सजाय दिन सक्ने, भन्छ बहुलाएछ। जिन्दगीभर रोएर बस्नेलाई सजाय दिन सक्ने भन्छ, आफ्नी हत्या गरेर बदला लिन्छ। आत्महत्या गर्नेलाई सजाय दिन सक्ने, भन्छ कट्टे विचरा अहले गरेर मरेछ। तर, हत्या गरेर बदला लिनेलाई उ सजाय गर्छ।

आत्महत्या गर्ने र हत्या गर्ने, सबैको कारण चाहिँ एउटै भए पनि सजायचाहिँ पाउनुपर्छ पहिलेको। उसले प्रकाशमा भित्रसँगै सोच्यो 'मन त हाप्रो एनको कुन दफामा प्रेम नगर्नु भनेर लेखेको छ? प्रेमको अन्त्य दुई किसिमको छ। वियोगालत र संयोगालत। संयोगालत भयो भने त बेसे भयो, 'आज त निकै विक्री भो। सधैं यतिकै विक्री भो रोएर जिन्दगी बिताउँछ, या आत्महत्या गर्छ, यो हत्या गरेर बदला लिन्छ। सबैले त एनको नजरले एकैनासको दण्ड पाउनुपर्ने। यसले मात्र किन दण्ड पाउनुपर्ने? यसले मात्र किन दण्ड भोग्नु? यसले हत्या गरेर बदला लिन सक्ने भने यो पानगुल्छ अथवा रोएर जिन्दगी बिताउँछ, यो आत्महत्या गर्छ। हत्या गरेर बदला लियो भन्दा यसले के विचार गर्छो?'

कविता मित्रलाई पसलले अर्को दुई विरा पान दियो। उसको मुलुकमा पानको बजो हुनाले अस्पष्ट आवाजले 'हेन, हेन' मात्रै भन्यो। दुबै युवक मनमा नाना किसिमका कुरा खेलाउँदै अगाडि बढे। दुबैले सोचे 'अब एकछिनमा उ आफ्नो प्रेमिकाको घरमा पुग्नेछ। प्रेमिका जवान होली, सुकुरामा होली, राम्री होली। यसको आडपुने समय नहुनाले कुकुर परे उलेना अर्को छिमेकीलाई भयालवाट डसाएर रोएर बोलाई कोठामा राखेकी होली। दुबै हाँसी-हाँसी प्रेमका कुरा गर्दा होलान, त्यसै बेला यो पुग्छ। प्रेमिका गिजिएर भन्सी तिमी भो मुटु, तिमी भो प्राण। मुकुरिएको अभिनय गर्दै उ भन्सा 'ममन्दा उ धेरै असल छ, धेरै राम्रो छ, धेरै बाटो छ।' प्रेमीको काखमा टाउको राखेर प्रेमिकाले भन्सी 'उसलाई म माया गर्दिनं। उ, बदमासले मलाई साह्रै दुख दियो, मलाई ठपयो। उ खराद छ, नराम्रो छ, लाठी छ, बन्द होकामा उभिएर उ सुन्ला। कोधले लालले हानेर होका खोल्छ। हातको नाङ्गो खुकुरी' चौरस्तामा उभिएको पुलिस हातमा नाङ्गो खुकुरी लिएर एकसुरले हिँडिरहेको मानिसलाई देखेर अकम्पन भयो। एक्ले गएर उसलाई समाती पुलिसअड्डामा लाने उसको हिरपट परेन। उसले सोच्यो 'एक पलको पनि विषयमा गच्यो भने एउटा निर्दयीको प्राण जाने भो।' त्यसकारण मद्दत मान्न उ उतिबेरेर पुलिसअड्डातिर द्रुग्यो। उ दुगुदै थियो र सोच्दै थियो कि कसलाई काटन उ खुकुरी लिएर गएको होला? एक घण्टाअघि डेरावाट ड्युटीमा आउँदा मदनको घरमा उसले भगडाको कोमलाल सुनेको थियो। हल्ला सुनेर सडकभरि पनि मानिस भेला भएका थिए। ड्युटीलाई अघेर भागेको उसले राम्ररी उभिएर कुरा बुझ्न पाएन। दिदी चकारेर फेरि पनि गाली गरिस्यो भने काटनेछ, मुकुरिस काटनेछु-मम भित्रवाट आवाज आएको उसले सुनेको थियो। उसले भन्नेको थियो, 'यस्तो भगडा त बराबर भैरन्छन्। तर, त्यो भगडाको परिणाम यतिस्मम पुरा भन्ने उसले सोचेको पनि थिएन। अघेर भयो भने मदन काटिन्छ। उसले सोच्यो। फन् जोरसँगै दग्यो।

मेरो गाउँ

धर्मराज सिंह

सहर भन्दा गाउँ नै मन पर्छ मलाई।
सहरको मकानभन्दा
गाउँ कै सानो घर मन पर्छ मलाई।
सहरको व्यस्त अस्थिति जीवनभन्दा।
गाउँ कै साधारण जीवन मन पर्छ मलाई।
सहरको धनी मान्छेको नक्कली मुस्कानभन्दा
सहजो बस्ने गरिवको मुस्कान मन पर्छ मलाई।
मन पर्छ मलाई गाउँको हरियाली,
सहरको रूखाना भन्दा।
मन पर्छ मलाई गाउँले जीवन नै
सहरी जीवनभन्दा।

आमाको गर्भमा फकीएर भैँ लाग्छ
गाउँ गएपछि।
याद आउँछ सधैं गाउँको
फर्केर फेरि सहर गएपछि।

कविता र म

डा. नर्मदा पाण्डे

मैले कविता हुने विषय पढिनं
न त कुनै कवितामा कविता सिक्दिं।
साहित्य त केवल अक्षर थिए
तर जीवन मेरो पाठ्यपुस्तक बन्यो
अन जीवनका कविता फुग्न थाले।
जब फूल मेरो हृदयमा फाँकियो
तब कवितामा सुवास आउन थाल्यो।
फूलको रूपभन्दा गाँठो
म अक्षुभितको वरीकामा पुगे
जहाँ हरेक रङ एउटा शब्द बनेर बस्यो।
जब नदी हृदय गएर बान थाल्यो
कविताका शब्दहरू रोकिएनन्
कविताहरू स्वतः बन्न थाले
जस्तो चेतनाको धारासँगै
जहाँ शब्दहरूले आत्मालाई
धोएर शुद्ध बनाइदहेका छन्।
जब ब्रह्माण्ड मेरो आत्मामा बस्यो
तब कविताको सीमा रहेन।
आकाश, धर्ती, अँसु, हाँसो
सबै विषयहरू एउटै स्वरमा गुञ्जिए।
म कवि रहिनं
सृष्टिको सारा आभामा
कविता देउन थालें।
जब मौनले बोल्न सिकायो
शब्दहरू अर्थको पार गए।
म लेखिनं, केवल बगैँ
जस्तो अस्तित्वले आम्ने
कथा सुनाउँदछ।
त्यो क्षण म कवि होइन
कविता सत्य भए
वाँचिरहेकी थिएँ।

डा. नर्मदा पाण्डे

धुरी, खाँवा र दलिनले मात्र
बनेको हुँदैन घर
घर एउटा ठेगाना मात्र पनि होइन।
घरसँगै गाँसिका हुन्छन्
सम्बन्धका गहिरो जराहरू
जोडिएका हुन्छन् आत्मीय मनहरू
बाँधिएका हुन्छन् स्मृतिका आगोहरूले।
चुलो, चौका र कोठाहरू
विश्वास र आस्थाका रङ्गहरूले
पोतिएका हुन्छन् आँगन र भित्ताहरू।
घर अस्तित्वको पहिचान हो
मनको शान्त विषयमय
एउटा फूलभर संसार हो।
जहाँ पुगे पनि
थाकेका पाइलाहरू
घरको आँगनमा आएर सुस्ताउँछन्
होक्काले न्यानो आँगालो हाल्छ
मनको आकाशमा मिठो मुस्कान फुल्छ।
रङ्ग बुझिलेको गए पनि
धुरी चुहिएकै भए पनि
आम्ने घर सधैं न्यानो र प्यारो लाग्छ।
जब हठात्
आम्ने आँखाअगाडि
बगैँबिँध श्रोत दिइरहेको धुरी खस्छ
भित्ताहरू चकनाचुर भएर ढल्छन्
आँगनका फूलहरू मुकाउँछन्
दलिनमा बास बस्न आउने गौथलीहरू
आफ्नो गुड खोप्ने कराउँछन्।
क्याति बेला
घर मात्रै भकिँदैन
मनमित्रको संसार चकिँन्छ
स्मृतिका पानाहरू प्यातिन्छन्
सम्बन्धका बाँधमा जराहरू टुकिन्छन्।
आम्ने आकाश हराउँदा
आँकले टेकेको जमिन भाँसिँदा
आम्ने अस्तित्व
आम्ने आँखाअगाडि चिर्पाउँदा
घर मात्र होइन
घरसँगै धेरै सम्बन्धहरूको
उठावास हुँने रहेछ।

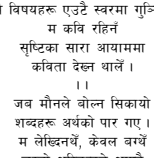
हाँसै गरेको देखेर

तिशरज सार्दा

हाँसै गरेको देखेर खुसी छु साँचरहेको
यो दुनियाँले हेरबखत गलत देखिरहेको।
नदीको पुल भाएको भए हुने थियो
बगरको पल्लव भएछु, नदीले हानिरहेको।
कैद गरेर राखिएको रहेछ पिँजडाभित्र
मलाई चरीको चिन्तिलेले पित्तोरहेको।
वनेको पानी हो, दुनियाँले प्यास बुझाएर गए
खोलाकै नजिकको वार भने तिखाँइरहेको।
हरक्षणमा किन हो प्रश्न नै प्रश्न ?
खोह? विरले सफरमा मात्रै आइरहेको।
हिजोआज किन हो कलह मात्रै
तिप्रो त्यो निस्फुटाले सबै सताइरहेको।
पलसँगै कुसुम बनी फुलिरहेछु भन्ने उनी
साथमा खुसी, फेरि नेबले देउन सम्भव रथ्यो।

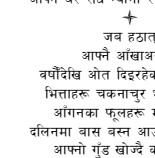
सेती नदी

डा. नर्मदा पाण्डे

बार्दे आयो हिमालबाट, नामै तिप्रो सेती
हाप्रा पुवाँ कहाँ लय्यो, भनिदेऊ न यति।
... सेती, भनिदेऊ न यति।
बनाएर किनारमा बुझको सिरानी
आँसु फाँदै आएका होँ, बगाउँदै खरानी।
त्रिशूली र नारायणी हुँदै पुग्यो रंगा
वाँचिरहेकै छौं आज होमी, यादहरूसँग।
बार्दे आयो हिमालबाट, नामै तिप्रो सेती
हाप्रा पुवाँ कहाँ लय्यो, भनिदेऊ न यति।
... सेती, भनिदेऊ न यति।
हाप्रो मन चकिँन्छ, तिमी चकिँदैनौ
पुच्छौ तल बज्रवाल, तिमी फकिँदैनौ।
बोलाउँछु यो लयले, बोल्दै नबोले पनि
तिमा पुवाँ यहाँ छ, भनी भन्दै नभने पनि।
बार्दे आयो हिमालबाट, नामै तिप्रो सेती
हाप्रा पुवाँ कहाँ लय्यो, भनिदेऊ न यति।
... सेती, भनिदेऊ न यति।

साथी हार्नु पर्छ श्रीमतीसँग

सुरज उपज्याज

मनको खेत जब हुन्छ मतिंसँग
साथी म हार्नु पर्छ श्रीमतीसँग।
आमा! तिमेँ बीरताले जमेको हुँ म
उराउनु पर्दैन मलाई बीरगतिंसँग।
माया लागानी गर्छु, व्याज आउँछ
किन डाह गर्छौ मेरो सम्पत्तिंसँग ?
एक अवसर देऊ देश ! म आउँछु
हेन भने क्षमाप्रायी छु सन्ततिंसँग।
मनको घाउलाई मायाको मलम चाहिँन्छ
निको हुन बजारका शोखतीसँग।
मरेपछि के लाग्छ ? दिएनन् जवाफ
सवाल यो सोचौ नै हुँ भने जतिंसँग।

नमस्कार गर्दा

सितराज श्रेष्ठ

दुबो हुन सानो नमस्कार गर्दा
पायो होस न मानो नमस्कार गर्दा।
उठ्ठु नला हाप्रा बिनाभेदाव
को आफ्नो विरानो नमस्कार गर्दा।
हुँदा नित्य सन्स्कारको पालनाले
भरी हुन्छ पानो नमस्कार गर्दा।
दिउँ चोट बाँजन्छ खुकुरी ममाथि
नठानोस अचानो नमस्कार गर्दा।
हुँदा भेट पहिलो बडो नम्रताले
चिनिन्छ फलानो नमस्कार गर्दा।

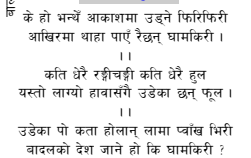
वीरबलको खिचडी पाकदैन

अजित बराल

नखै है, वीरबलको खिचडी पाकदैन
कुरी नबस, हुँदैट्याउने आकाश थाकदैन।
हानेको त यहाँ कतै कथा लेखिन
रित नै छ संसारको, सबैथोक भेटिन।
रस गीठो उखुको, फल कतै देखिन
कथा लेखे कलमको आफ्नै व्यावा लेखिन।
सुगन्ध छ चन्दनमा, फूल कतै देखिन
रित नै छ संसारको, सबैथोक भेटिन।
चमक राम्रो सुनको, तर वास्ता आउँदैन
कस्तुरीले आफ्नै सुवास किन चिन्दैन ?
उज्यालो छँ दियोले आफ्नै मुनि देखिन
रित नै छ संसारको, थापे कथा भेटिन।
पानी छ सागरमा, तिखाँ त्यसले भेटिन
अटल छ हिमाल, शिखरमा फल भेटिन।
मान्छे चिन्न गाहो छ, अन्तरमा देखिन
रित नै छ संसारको, थापे कथा भेटिन।
रित नै छ संसारको, हारको कथा लेखिन
रित नै छ संसारको, सबैथोक भेटिन।

घामकिरी

अनुराग गुरुराज

के हो भन्ने आकाशमा उड्ने फिफिरीकी
आँखिरमा बाह्रा पाएँ रैछु घामकिरी।
काँते उरे रङ्गीचरी काँते उरे हुल
यस्तो लाग्यो हावासँगै उडेका छत फुल।
उडेका पो कता होलान् नामा प्यबं भिमी
बादलको देश जाने हो कि घामकिरी ?
पुच्छर पनि लामा-लामा हेलिकप्टर जस्तै
उडिमात्रै रहन्छ कि जान्छ कतै बन्दै ?
पात हल्लाई हावा पनि चल्थो सिरिसिरी
हावा चलेकै विशातिर उडे घामकिरी।

कारिणीप्रसाद कोइराला

हातमा नाङ्गो खुकुरी लिएको एउटा मानिस सडकको बीचबाट अगाडि बढ्दै थियो। छिटो-छिटो हिँड्दै थियो र उसका हरेक डेग राम्ररी भर परेर हिँड्दै थिए। पाइलाको प्रत्येक चालमा हातको चिकिलो मुकिलो खुकुरी सुकेको चिकिलो प्रकाशले टलक टलक टुकिन्थ्यो। एक सुरले अगाडि बढ्दै गयो, बाइरथ्यो। पेटैमा हिँडिरहेका दुई जना भलादमी टिड्र उभिएर उसलाई हेरे। दुबै जना आश्चर्यचकित भए। दुईमध्ये एउटाले भन्यो- 'पक्का पनि यसले कसैलाई काट्छ।' अर्कोले भन्यो- 'आँखा देखाएर कसो डरलाग्दो थियो? जोसुकै अगाडि परे पनि 'हाँसाहाला जस्तो।' 'बाबुआँको भगडा गल्ला' पहिलो भलादमीले अडकल काट्यो। तर जतिसुकै दूरो से दूरो शुनुलाई पनि मानिस काटिहाल्न सक्नेन। हो नि त! समयन गर्दै दोस्रोले डाक शक्य गर्छ, तर बाबुआँको भगडा त धरिनीच भएछ। नहुँदछो प्यो हुन्छ। यति टाढा गएर माने त आवश्यकता पर्दैन, फेरि हत्या सोची-विचारीकन हुँदैन। एउटा यस्तो अणमा मानिसले हत्या गर्दछ जसको मगज एकपलको निम्ति शून्य हुन्छ। जसो लामो बाटो हिँडिपछि हत्या गर्ने प्रवृत्ति सेनाएर आन्छ। हत्या गर्न नै सक्नेन।'

अचेल भगडाको सानो बीउले टा राप्छो अर्को राप्छसँग लडाई हुन सक्छ भने एउटा व्यक्तिकत भगडाउलाई केको दुलो हिँडि चाँडिन्छ र। एकछिनपछि उसले फेरि थप्यो 'साहसँग किनमले गर्दा नै उस्तै भनिनु भयो होला। अचेलका पसले पनि त उस्तै टिगुरिया हुन्छन् नि। भन्छन्, 'मिने भाएले नभार ला।' वपाई-हामीजस्तो भगडा गर्नु भनेर यो त खुरक खिन्छौ अथवा सुकुरामा आँखा हिँडिदिन्छौ। तर सबै त्यस्ता हुन्छन्। भन्छन् 'यतिमा, तले दिनेपछ।' साह्रै त पानीमर्या हो भने किन मानिस त किन भइरहन्छ्यो। यस के थियो, बानसिरी हुन्छ, भगडा बडछ। आमा, दिदी, बाँहेनी र नानासँग कि आफ्ना-आफ्ना स्वाम्यसमेतलाई साँछी राखेर फोहोर गाली गर्ने लाग्दछ। यसले भन्यो होला- 'हेर साह्रै धेरै बडेर आँखा बडेर खालाएछ।' उसले भन्यो होला 'त जावो लोफारलाई, दुखाँलो गरी छिँडीमा बस्ने सिपाही के पारिहाल्छ त !' सिपाहीको भावुकतालाई चोट लाग्यो होला र घरावाट खुकुरी लिएर आयो होला। एकछिन दुबै चुप लागे। दुबै यही घटनाको

मकवानपुरमा आज

१. जानकारीमा आएको।

तपाईंको आज

	नयाँ अवसरका साथै आध्यात्मिक श्रोत फेला पार्नेछन्। श्रमको उचित मूल्यांकन हुनेछ। पढाइमा ध्यान केन्द्रित हुनेछ, प्रगति हुनेछ।		प्रतीक्षित नतिजाको उत्साह जगाउनेछ। व्यापारमा थोरै लगानीबाट पनि नाफा उठाउन सकिनेछ, प्रयत्न गर्दा छोटो समयमै काम बनाउन सकिनेछ।
	सम्भावना र अवसर खोजी गर्ने समय छ। आजको मिनिनेले भविष्यमा नम र प्रतिष्ठा दिलाउन साथीको सहयोगले हिममत दिलाउनेछ।		दिगो फाइदा हुने योजना कार्यान्वयन गर्न सकिनेछ। सामाजिक दायित्व बढीछ सानो प्रयत्नले समाजका लागि फाइदा हुने काम सम्पादन गर्न सकिनेछ।
	केही फाइदा लिन अर्को वस्तु त्याग्नु पर्ला। व्यवसायमा लगानी बढाउनु पर्ने समय छ। सरसापटमा धन बाँडेरिन सक्ने योग देखिनेछ।		स्वास्थ्यमा कमजोरी अनुभूति हुन सक्छ। खानपान र आहारविहारमा ध्यान पुऱ्याउनुहोला केही उपलब्धिको श्रोत भने पहिल्याउन सकिनेछ।
	तारिफयोग्य पहिर्न, व्यक्तित्व र कामले चर्चित बन्नेछ। विशेष उपहार प्राप्त हुन सक्छ। धर्मापन्न तथा मनोरञ्जनको समय छ।		श्रमको राम्रै मूल्यांकन भए पनि प्रतिफल तत्कालै प्राप्त नहुन सक्छ। भाएको आध्यात्मिक र सौख्यत रकमसमेत खर्चनु पर्ने योग देखिनेछ।
	भौतिक साधनले जीवनशैलीमा परिवर्तन ल्याउन सक्छ व्यवसायको सन्दर्भमा राम्रोसाथ यात्रा हुनेछ। मित्रता र प्रेमको बन्धन बसोल्ने होला।		श्रम परे पनि सुखद समाचारले उत्साह जगाउनेछ। तारिफयोग्य काम गर्दै उँकेको उपकार गर्न सकिनेछ। बुद्धिको उपयोगले लक्ष्य प्राप्त हुनेछ।
	आध्यात्मिक श्रोत पनि बढ्नेछन्, दिगो फाइदा हुने काम प्राप्त गर्न समय छ। अध्ययनमा प्रगति हुनेछ र अनुभवलाई निष्कर्ष अवसर प्राप्त हुनेछ।		समुदायको हितमा राम्रै काम गर्न सकिनेछ। टाँडिएका साथीभाइ नजिकनाले हर्ष बढ्नेछ। भाग्यले विभिन्न अवसर थमाउने योग छ।

हाप्रो सम्पर्क ठेगाना

हेटौंडा-२, मानसोचक,
फोन: ०५७-५२२२३७, ०५७-५२२३७
सम्पादक: ०५५७०६२३६, समाचार शाखा: ०५०९०६०२३६
विज्ञापन शाखा: ०५६५९०५५९३
Email: htd.sandesh@gmail.com
Web: chetaudasandesh.com

